

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Petra Hluštíka, Ph.D., ve věci

žalobce: **MORAVSKOSLEZSKÉ DRÁTOVNY, a. s.**
sídlem Syllabova 1263/60, Ostrava - Vítkovice
zastoupený advokátem Mgr. Pavlem Vidurou
sídlem Nádražní 1325/18, 702 00 Ostrava - Moravská Ostrava

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 12. 2019, č. j. X, ve věci daně z přidané hodnoty

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje

Odůvodnění:

1. Podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 12. 2019, č. j. X, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Finančního úřadu pro Moravskoslezský kraj ze dne 15. 10. 2018, č. j. X, jímž byl žalobci vydán platební výměr na daň z přidané hodnoty (dále jen „DPH“) za zdaňovací období listopad 2016.
2. V podané žalobě žalobce vymezil tyto žalobní body:
 - 1) Žalobce částečně cituje body 12, 16, 17, 39, 42 a 45 napadeného rozhodnutí, k nimž na straně 5 žaloby souhrnně uvedl, že rozhodnutí je chaotické, neboť žalovaný přechází z konstatování skutkového stavu a z případně učiněného skutkového zjištění do právního hodnocení, popřípadě právních závěrů a naopak, aniž je mezi skutkovými zjištěními a z nich vyvozenými právními závěry jasná hranice. Tedy v pasážích rozhodnutí, kde žalovaný popisuje zjištěný skutkový stav, již přímo dospívá k právnímu hodnocení a právnímu závěru, respektive tento velice často pouze „konstatuje“, aniž by jasně a srozumitelně vysvětlil, proč právě ono konkrétní skutkové zjištění znamená buď splnění tzv. 1. či 2. kroku vědomostního testu, přičemž dle žalobce žalovaný vlastní právní závěry na základě konkrétně zjištěného skutkového stavu nepřijal. V tom je spatřována nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.
 - 2) V další části žalobce brojí proti žalovaným vymezeným nestandardním okolnostem takto:
 - žalobce nezpochybňuje, že firma KOVOBUD neodvedla DPH, zpochybňuje však další údajná skutková zjištění žalovaného, a to, že žalobce měl čerpat daň za nestandardních okolností, které jsou vymezeny v bodech 44-57 napadeného rozhodnutí.
 - k bodu 44: Závěry žalovaného ohledně společnosti RENTIOM nemají oporu ve zjištěném skutkovém stavu a jsou ryze spekulativní. To, že jmenovaná společnost byla předložena za účelem jejího dalšího prodeje, nemá oporu ve zjištěném skutkovém stavu a není to okolnost, kterou lze rozpoznat nahlédnutím do obchodního rejstříku. Žalobce o existenci firmy RENTIOM neměl vědomost ani v době uzavření rámcové smlouvy s firmou KOVOBUD (27. 6. 2016), ani ke dni kontroly, a proto odmítá, že tyto okolnosti jsou podřazeny pod „nestandardnosti v řetězci a podezřelé vlastnosti subjektů vyskytujících se v rámci obchodního řetězce“.
 - k bodu 45: Závěry žalovaného ohledně virtuálních sídel společností RENTIOM a KOVOBUD s tím, že tyto společnosti nesplňují definici sídla osoby povinné k dani podle § 4 odst. 1 písm. i) zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, v platném znění (dále jen „ZDPH“), nemají oporu ve zjištěném skutkovém stavu a jsou proto spekulativní. Žalovaný nevysvětluje, z jakého zákonného důvodu by tzv. virtuální sídlo mělo plnit znaky nestandardnosti či podezřelé vlastnosti subjektu.

– k bodu 46: Žalobci není zřejmé, proč by skutečnost, že firma RENTIOM nemá ve sbírce listin obchodního rejstříku vloženy žádné účetní závěrky a že svou činnost neprezentuje na webu, měla jít k tíži žalobce. Totéž platí i ve vztahu k firmě KOVOBUD, která navíc měla řádně založeny účetní závěrky za roky 2002 – 2011 a nebyla označena za nespolehlivého plátce DPH. Žádný právní předpis také neukládá právnické osobě ani daňovému subjektu povinnost prezentovat svou činnost na webu, proto není zřejmé, proč by tato údajná nestandardnost měla jít žalobci k tíži.

– k bodu 47: Společnost KOVOBUD byla označena jako nespolehlivý plátce v roce 2018 a společnost RENTIOM v roce 2017. Posuzované zdaňovací období je však listopad 2016 a rámcová smlouva mezi žalobcem a společností KOVOBUD je ze dne 27. 6. 2016. Žalobci nelze klást k tíži skutečnosti, které v rozhodné době nenastaly, nebo se o nich nemohl dozvědět.

– k bodu 48: To, že společnost KOVOBUD není vedena v evidenci Ministerstva práce a sociálních věcí (dále jen „MPSV“) jako společnost, již bylo vydáno povolení ke zprostředkování zaměstnání, nemá vlastní internetové stránky a nemá zaměstnance ani provozovnu, nemůže vést k závěru, že jde o znaky podezřelého subjektu.

- k bodu 49: Žalovaný uvádí, že jednatelem společnosti RENTIOM byl od 14. 5. 2015 občan Ukrajiny a jednatelem společnosti KOVOBUD byl od 27. 9. 2017 občan Bulharska, což výrazně ztěžovalo komunikaci správce daně s těmito společnostmi. To podle žalobce nemůže být znak podezřelého subjektu, protože daňová kontrola se týkala období listopad 2016.

– k bodu 50: Žalobci není nic známo o jakýchkoliv daňových nedoplatecích firmy KOVOBUD, která navíc v rozhodné době nebyla označena jako nespolehlivý plátce, a o existenci firmy RENTIOM neměl žalobce vědomost.

- k bodu 51: Podle žalobce je zcela nepodstatné, že společnost RENTIOM je vůči správci daně dlouhodobě nekontaktní, nepodává přiznání k DPH a kontrolní hlášení, neboť žalobce o její existenci nevěděl. Žalobce nevěděl nic ani o nedoplatecích firmy KOVOBUD, která nebyla jako nespolehlivý plátce označena v rozhodné době.

– k bodu 52: Žalobce opět zopakoval svou nevědomost o existenci firmy RENTIOM. K firmě KOVOBUD žalobce uvedl, že není jasné, proč by skutečnost, že tato společnost za deklarované služby poskytnuté společností RENTIOM hradila v hotovosti, mělo vést k závěru, že se jednalo o podezřelý subjekt. Pokud jsou obě formy platby, tj. hotovostní i bezhotovostní legální, pak jsou obě také standardní.

– k bodu 53: Žalobci není jasné, na základě jakého skutkového zjištění dospěl žalovaný k závěru, že R. C. byl do funkce jednatele firmy KOVOBUD dosazen formálně a že jde dokonce o tzv. „bílého koně“.

– k bodu 54: Žalovaný uvedl rozpor mezi tvrzením společnosti KOVOBUD v průběhu ústního jednání (v rámci zahájení kontroly na DPH) a skutkovým zjištěním učiněným z listinného důkazu, tj. z rámcové smlouvy uzavřené mezi KOVOBUDem a žalobcem. Žalobce namítá, že pokud žalovaný shledal rozpor, bylo namístě, aby jej odstranil, což neučinil, ačkoliv žalobce se v odvolacím řízení domáhal svědeckého výsledku jednatele firmy KOVOBUD.

– k bodu 55: Žalovaný konstatoval, že po opakované žádosti správce daně o vyslechnutí pracovníků přidělených společností KOVOBUD, byli tito z výroby u žalobce odebráni a komunikace s nimi byla správcem daně znemožněna. Podle žalobce nelze neschopnost správce daně zajistit dostatečné identifikační údaje ke svědeckému výsledku fyzických osob posuzovat jako nestandardní zvyklost mezi subjekty podnikatelských vztahů či dokonce jako znak podezřelého subjektu.

– k bodu 56: Závěr žalovaného, že subjekty zapojené do šetřeného řetězce postupovaly při uzavírání obchodních transakcí jinak než je tomu v běžném obchodním styku a obchodování vykazovalo nestandardní znaky, které jsou dle ustálené judikatury typické pro daňové podvody, nemá podle žalobce oporu ve skutkových zjištěních, která tomuto závěru předcházela, tj. zjištěních vyjádřených v bodech 44-55 napadeného rozhodnutí. Žalobce má za to, že žalovaný pouze konstatuje, aniž by vysvětlil a zargumentoval na základě čeho dospěl k jím konstatovanému závěru, když žádný ze shora uvedených bodů takový závěr nepřináší.

– k bodu 57: Žalobce nesouhlasí se závěrem žalovaného, že není rozhodné, zda zjištěné nestandardnosti nebyly v době uskutečnění posuzovaných transakcí známy, případně nastaly až poté, když není vysvětleno, proč by měly jít tyto okolnosti k tíži žalobce.

– k bodu 58: Nelze souhlasit se závěrem žalovaného, že předmětné obchodní transakce, jichž se žalobce zúčastnil, jsou zatíženy podvodem na DPH, neboť není srozumitelně vysvětleno, proč skutečnosti zjištěné ohledně obchodně podnikatelského vztahu uzavřeného mezi žalobcem a firmou KOVOBUD jsou nestandardní, nebo že by v případě společnosti KOVOBUD byly zjištěny znaky svědčící o naplnění pojmu podezřelý subjekt.

– Závěrem žalobce shrnul, že se žalovanému vůbec nepodařilo prokázat existenci daňového podvodu. Ačkoliv neodvedení daně společností KOVOBUD bylo zjištěno, závěr, že by žalobce čerpal daň za nestandardních okolností, nemá oporu ve zjištěních učiněných v bodech 44-55, a proto se tyto závěry nepodařilo prokázat. Neodvedení daně společností KOVOBUD nelze chápat jako podvod na DPH, neboť samotné narušení neutrality daně nestačí. K němu musí přistoupit další nestandardní okolnosti, které by ve svém souhrnu svědčily o tom, že k neodvedení daně nedošlo v důsledku pouhého podnikatelského selhání, ale právě v důsledku podvodného jednání.

- 3) Žalobce napadá vymezení existence tzv. objektivních okolností. Obecně uvádí, že žalovaný je povinen prokázat, že žalobce věděl nebo mohl a měl vědět, že se přijetím daného plnění účastní plnění, které je součástí úniku na DPH, což se mu však splnit nepodařilo. V podrobnostech žalobce dále rozvedl:

– k bodu 60: Závěr žalovaného, že nedošlo k žádnému prověření nového obchodního partnera, nemá oporu ve zjištěném skutkovém stavu. Žalobce uvedl, jakým způsobem při navázání obchodní spolupráce KOVOBUD prověřil.

– k bodu 61: Popis údajných objektivních okolností provázejících uzavření rámcové smlouvy, který provedl žalovaný, je značně chaotický a nepřesný, když zaměňuje pojmy pracovní a personální agentura. Není zřejmé, proč žalovaný považuje kontrolu rámcové smlouvy žalobcem za nevěrohodnou a jeho jednání za neopatrné.

– k bodu 62: K absenci ustanovení zákoníku práce, které se objevilo v textu rámcové smlouvy, žalobce uvedl, že si nemusel všimnout technické, respektive písařské chyby ve smlouvě, která nemá vliv na platnost či účinnost smlouvy jako celku. V této souvislosti také odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) sp. zn. 5 Afs 60/2017, v němž je uvedeno, že nesrovnalosti a nejasnosti v datech a údajích nelze samy o sobě považovat za účast na daňovém podvodu. I kdyby se žalobce nechoval jako řádný hospodář, nelze z takového jednání učinit závěr, že mohl vědět, že se právě uzavřením rámcové smlouvy účastní podvodného jednání.

– k bodu 63: I pokud žalobce nedodržel všechny sjednané smluvní povinnosti, k nimž se ve smlouvě s dodavatelem zavázal, přičemž však nedodržení žalovaným uvedené konkrétní smluvní povinnosti nezpůsobuje nedostatek plnění, nelze dojít k závěru, že rámcová smlouva byla uzavřena pouze formálně bez vážné vůle plnit její obsah. Tento závěr podle žalobce nemá oporu ve zjištěném skutkovém stavu.

- k bodu 64: I kdyby došlo k porušení práv dočasně přidělených zaměstnanců žalobcem, pak tato okolnost neznamena, že měl žalobce vědomost, že se účastní uzavřením rámcové smlouvy podvodného jednání.

– k bodu 65: Zjištění, že žalobce má uzavřenou také smlouvu s jiným dodavatelem, než je firma KOVOBUD, nevypovídá nic o tom, že by žalobce na základě této okolnosti mohl či měl vědět o tom, že se může uzavřením rámcové smlouvy s firmou KOVOBUD účastnit podvodného jednání. Takový závěr nemá oporu ve zjištěném skutkovém stavu.

– k bodu 66: I kdyby došlo ze strany žalobce k porušení zákoníku práce v případě dohod o dočasném přidělení zaměstnance uzavřených mezi žalobcem a společností KOVOBUD, nevypovídá to nic o tom, že žalobce na základě této objektivní okolnosti mohl či měl vědět o tom, že se může účastnit podvodného jednání. Takový závěr nemá oporu ve zjištěném skutkovém stavu.

– k bodu 67: Žalobce nebyl zaměstnavatelem dočasných pracovníků, a proto nebyl povinen mít v místě pracoviště kopie dokladů prokazujících existenci pracovněprávních vztahů. Závěr žalovaného, že žalobce dodatečně vyhotovil dohody o dočasném přidělení

zaměstnance, nemá oporu ve zjištěném skutkovém stavu a nevypovídá o tom, že by žalobce mohl či měl vědět, že se může účastnit podvodného jednání.

– k bodu 68: Závěry žalovaného zde uvedené jsou ryze spekulativní a nemají žádnou oporu ve zjištěném skutkovém stavu. Samotné ukončení rámcové smlouvy se společností KOVOBUD naopak spíše vypovídá o tom, že žalobce učinil veškerá opatření, která po něm lze rozumně požadovat.

– k bodu 69: Žalobce nesouhlasí se závěrem žalovaného, že zjištění popsaná v bodech 60-68 napadeného rozhodnutí představují dostatečné množství objektivních okolností svědčících o tom, že žalobce mohl a měl vědět, že je součástí podvodného jednání, když to opět není jasné a srozumitelně vysvětleno.

- Závěrem žalobce shrnul, že se žalovanému nepodařilo prokázat jeho tvrzení o existenci objektivních okolností, z nichž vyplývá vědomost žalobce, že obchodní transakce jsou zatíženy podvodným jednáním.

- 4) Pokud jde o tzv. 3. krok vědomostního testu – existenci tzv. opatření přijatých daňovým subjektem, žalobce zdůraznil, že jím přijatá opatření jsou dostatečná i běžná u podnikatelského subjektu jeho typu. Žalovaný opatření hodnotí v bodech 71-77 napadeného rozhodnutí opět chaoticky, neboť de facto zaměňuje 2. a 3. krok tzv. vědomostního testu.
- 5) V další části žalobního tvrzení (strana 23-29) žalobce doslovně zopakoval argumentaci, kterou uvedl již v průběhu daňového řízení, a to ve svém písemném vyjádření v rámci odvolacího řízení ze dne 26. 11. 2019.
- 6) Závěrem žalobce navrhl provedení výsledku svědků PhDr. L. C., jednatele společnosti KOVOBUD, R. C. a zaměstnanců společnosti KOVOBUD, kteří na základě rámcové smlouvy a na základě jednotlivých dohod o dočasném přidělení zaměstnance pracovali v rozhodném období u žalobce. Dále žalobce nechal na zvážení soudu provedení účastnického výsledku Ing. D. N., ekonomické ředitelky žalobce.
3. Žalovaný ve vyjádření uvedl, že v posuzované věci bylo k prověření dodavatele zjištěno pouze tolik, že žalobce před uzavřením smlouvy se společností KOVOBUD ohledně ní zjišťoval zcela základní informace dostupné z veřejných zdrojů. I tímto zcela základním prověřením dodavatele však zjistil podezřelé okolnosti, na které nijak nezareagoval, a nevedly jej k vyšší obezřetnosti. Žalobce přitom jednal s dodavatelem prostřednictvím osoby, jejíž spojitost se společností KOVOBUD není z veřejného rejstříku nijak zřejmá. Žalovaný považuje tvrzení o navázání spolupráce mezi žalobcem a společností KOVOBUD bez bližšího prověření uvedenými zjištěnými za prokázané. S odkazem na bod 60 napadeného rozhodnutí žalovaný zdůraznil, že dodavatel KOVOBUD se žalobci jako personální agentura prezentoval a sám žalobce nabídku porovnával z hlediska ceny s nabídkami jiného dodavatele, který žalobci poskytoval službu spočívající ve zprostředkování agenturních zaměstnanců a který za tímto účelem disponoval příslušným oprávněním. Služba poskytovaná společností KOVOBUD po

materiální stránce naplňovala znaky dočasného přidělování agenturních zaměstnanců a samotným žalobcem byla takto nahlížena, a proto si měl ověřit, zda dodavatel disponuje příslušným oprávněním. Žalovaný se v bodech 37-58 napadeného rozhodnutí zabýval samotnou existencí podvodného řetězce, a to narušením neutrality daně, které je objektivně zjištělné, a dále motivací, s jakou k tomuto narušení došlo, což je nutno zjišťovat indiciemi, jež ji prokazují nepřímo (tzv. nestandardní okolnosti). Žalobce brojí proti skutečnostem uvedeným žalovaným při posuzování existence podvodu, mimo jiné tvrzení o nevědomosti ohledně uvedených skutečností, což je však irrelevantní. Žalovaný dále odkázal na body 44-55 napadeného rozhodnutí obsahující jednotlivé nestandardní okolnosti, z nichž byl vyvozen závěr o účelovém vytvoření řetězce transakcí. Pokud žalovaný v bodě 42 napadeného rozhodnutí uvedl, že se žalobce podílel na vytvoření dojmu legálně poskytovaných služeb, učinil tak s ohledem na systematiku žalobou napadeného rozhodnutí pouze v rovině přijetí služeb, které po materiální stránce představovaly poskytnutí agenturních zaměstnanců, ačkoliv dodavatel žalobce nebyl řádnou agenturou práce. Žalovaný opakovaně zdůraznil, že k závěru o existenci podvodu na DPH není třeba jakkoliv se zabývat vztahem daňového subjektu k okolnostem relevantním v tomto kroku testu s výjimkou přijetí zdanitelných plnění obchodovaných ve zjištěném řetězci transakcí. Proto není namístě zkoumat, zda žalobce nárok na odpočet čerpal za nestandardních okolností. Žalovaný dále uvedl, že byť využití virtuálního sídla nepředstavuje nezákonnou skutečnost, nelze je považovat za zcela standardní, obdobně lze hovořit o výskytu tzv. ready-made společností nebo nezveřejňování účetních závěrek. Podvodný charakter řetězce transakcí není dovozován na základě každého z uvedených zjištění jednotlivě, ale ze současné existence všech těchto skutečností, jež žalovaný popsal v bodech 37-42 a 44-55 napadeného rozhodnutí. Současně žalovaný odkázal na judikaturu NSS, a to rozsudek sp. zn. 1 Afs 53/2016, body 37-39. Ačkoliv si žalobce musel být vědom řady objektivních okolností (body 60-68 napadeného rozhodnutí), neprokázal přijetí jakkoliv zvýšené obezřetnosti při navazování obchodního vztahu s dodavatelem KOVOBUD, a proto bylo žalovaným konstatováno, že žalobce o vlastním zapojení v řetězci transakcí stíženém podvodem přinejmenším vědět měl a mohl. Dále žalovaný setrval na svých závěrech v popsanych v bodech 60-67 napadeného rozhodnutí týkajících se porušení pracovně právních předpisů. Žalovaný zdůraznil, že žalobce i přes existenci veškerých podezřelostí popsanych v napadeném rozhodnutí, nepřijal žádná opatření nad rámec základního nahlédnutí do veřejně dostupných veřejnoprávních databází, a proto nelze považovat přijatá opatření za dostatečného rozsahu. K závěrečné části žaloby žalovaný odkázal na text napadeného rozhodnutí, kde se se shodnými odvolacími námitkami detailně vypořádal s tím, že na závěrech zde učiněných nadále trvá.

4. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.
5. Žalobce v replice doručené krajskému soudu dne 24. 4. 2020 setrval na své žalobní argumentaci, přičemž zdůraznil, že žalovaný měl nejprve tvrdit, k jakému podvodnému jednání došlo, kdo jej spáchal a teprve poté z těchto tvrzení vyjít a prokazovat, že žalobce o tom věděl nebo mohl vědět. Žalovaný zvolil opačný postup, který nemá oporu v zákoně.

V daňovém řízení musí být také postaveno najisto, na jakých skutkových okolnostech daňový podvod spočíval. Zde žalobce odkázal na rozsudek NSS sp. zn. 1 Afs 34/2012. Napadené rozhodnutí postrádá hodnocení obsáhle popsanych skutečností pro závěr, že žalobce měl vědět či věděl o podvodném jednání. Dále žalobce poukázal na rozsáhlou judikaturu SDEU, NSS a Ústavního soudu.

6. V závěru repliky žalobce namítl, že v daňovém řízení navrhl provedení důkazů výsledkem svědků PhDr. L. C., R. C., zaměstnanců společnosti KOVOBUD, kteří byli dočasně přiděleni v rozhodném období k výkonu práce u žalobce, aniž by tito svědci byli předvoláni nebo jejich nevyslechnutí bylo řádně zdůvodněno. Žalobce zdůraznil, že správce daně není oprávněn bez dalšího odmítnout provedení důkazu a odkázal na judikaturu NSS (rozsudky sp. zn. 5 Afs 15/2010, 9 Afs 98/2014, 8 Afs 27/2006 a 1 Afs 296/2019). V daňovém řízení tak dosud nedošlo k řádnému provedení a hodnocení navržených důkazů.
7. V doplňující replice zaslané krajskému soudu dne 28. 4. 2020 žalobce dále uvedl své úvahy k pojmům odepření nároku na odpočet DPH, daňový podvod, podvodné uplatnění nároku na odpočet, doplněné o odkazy na rozsáhlou judikaturu NSS a SDEU. Zdůraznil, že neexistují ani hodnověrné důkazy prokazující plnění přijatá firmou KOVOBUD od společnosti RENTIOM. Žalovaný neuvedl, jaké hmotněprávní podmínky pro uplatnění nároku na odpočet daně nebyly firmou KOVOBUD a firmou RENTIOM prokázány. Rovněž není pravdivé tvrzení žalovaného, že se firma KOVOBUD měla při jednání s žalobcem prezentovat jako personální agentura. Takový důkaz absentuje, jde o nepravdivé tvrzení žalovaného. Veškeré závěry žalovaného v tomto směru jsou proto liché a žalobci nelze klást k tíži, že měl s firmou KOVOBUD jednat jako s personální agenturou. Dále žalobce polemizoval s body 13-26 vyjádření žalovaného. Žalobce setrval na podané žalobě.
8. Žalovaný ve vyjádření k replikám žalobce zaslaném krajskému soudu dne 10. 6. 2020 setrval na své dosavadní argumentaci uvedené jak v napadeném rozhodnutí, tak ve vyjádření k žalobě. Odkazem na judikaturu NSS (rozsudek sp. zn. 2 Afs 15/2014) žalovaný zdůraznil, že úvaha o existenci podvodu na DPH je zcela nezávislá na osobě daňového subjektu a správce daně má povinnost odepřít nárok na odpočet DPH i subjektu, který se podvodu na DPH účastní v důsledku vlastní nedbalosti. Vědomost žalobce o subdodavateli zdanitelných plnění je proto ve vztahu k tomuto zjištění zcela bez významu. Žalovaný pro úplnost poukázal na skutečnost, že dodavatel žalobce se ve smluvní dokumentaci sám označoval za zprostředkovatele, přičemž právě v tom měla spočívat jeho odlišnost od legitimní personální agentury. Námitku neprovedení výsledku navržených svědků žalovaný označil za opožděnou ve smyslu ust. § 71 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“). Žalovaný dále zdůraznil, že samotnou existenci podvodu na DPH komplexně posoudil v bodech 37-58 napadeného rozhodnutí a žalobce se ve své argumentaci opět opakuje. Žalovaný závěrem uvedl, že v kontextu celého řízení není dovozována účast žalobce na podvodném jednání, ale jeho účast v řetězci transakcí stíženém podvodem. Odpovědnost žalobce vedoucí k odepření nároku na odpočet je důsledkem žalobcovy nedostatečné obezřetnosti, která je posuzována ve 2. a 3. kroku vědomostního testu provedeného žalovaným (bod 61 napadeného rozhodnutí).

9. Žalobce ve vyjádření doručeném krajskému soudu dne 25. 6. 2020 vyjádřil polemiku s argumentací žalovaného a dále obsáhle citoval z rozsudku NSS sp. zn. 5 Afs 60/2017. Na základě doslovné citace bodů 69-71 označeného rozsudku žalobce uzavřel, že žalovaný důkazní břemeno ohledně skutečností, jež by mohly zapříčinit výjimečné odepření nároku na odpočet, neunesl. Podle žalobce se žalovanému nepodařilo prokázat samotnou existenci podvodu na DPH a ani nijak neprokázal své tvrzení, že šlo o obchodování v řetězci. Žalobce dále namítl, že námitka neprovedení výsledků svědků není opožděná, neboť žalobce výslech konkrétních svědků navrhl již v žalobě (čl. VI., písm. f) žaloby) a trval na jejich výslechu také v daňovém řízení, a to ve vyjádření k výzvě žalovaného ze dne 26. 11. 2019, který však návrhu bez relevantního zdůvodnění nevyhověl.
10. Z obsahu správních spisů krajský soud zjistil, že u žalobce proběhla daňová kontrola za zdaňovací období listopad 2016, v jejímž rámci byl zjištěn sporný nárok na odpočet daně z plnění deklarovaného na daňových dokladech č. 116133 a č. 116139, jejichž předmětem bylo přijetí služby – dočasné poskytnutí zaměstnanců od dodavatele KOVOBUD s datem uskutečnění zdanitelného plnění dne 30. 11. 2016. Správci daně přitom nevznikly pochybnosti stran fakticity deklarovaných transakcí, když na základě listinných důkazů předložených žalobcem, svědeckých výpovědí a listinných důkazů získaných v rámci vyhledávací činnosti bylo uskutečnění obchodních případů prokázáno. Správce daně zjistil, že žalobce má své vlastní zaměstnance a současně využívá formu dočasného přidělení zaměstnanců na základě rámcové smlouvy o dočasném přidělování zaměstnanců ze dne 20. 1. 2016 uzavřené se společností Agentura Hadr (což nebylo správcem daně zpochybněno) a na základě rámcové smlouvy uzavřené se společností KOVOBUD dne 27. 6. 2016. Žalobce je zavedenou společností provozující ekonomickou činnost od 1. 8. 2001 v oboru „tažení ocelového drátu za studena“ s ročním obratem v roce 2016 celkem 642 mil. Kč. Dodavatel služby společnost KOVOBUD v daňovém přiznání k DPH uplatnila nárok na odpočet na základě daňových dokladů s předmětem plnění úklidové služby vystavené společností RENTIOM a na výstupu zahrnula oba daňové doklady vystavené ve prospěch žalobce. Společnost RENTIOM sice podala přiznání k DPH a kontrolní hlášení za uvedené zdaňovací období, ale na vstupu neuvedla žádná přijatá zdanitelná plnění a s ohledem na její nekontaktnost správce daně nemohl zjistit, zda je prvním článkem v řetězci či případně mezičlánkem. Řetězec společností znázornil správce daně takto:

 ? RENTIOM KOVOBUD žalobce

Dle zástupce společnosti KOVOBUD je předmětem její ekonomické činnosti poskytování pracovníků do provozů odběratelů, které zajišťuje od jiných dodavatelů, přičemž není personální agenturou, a dále jsou předmětem činnosti úklidové práce. Společnost předložila svému místně příslušnému správci daně smluvní ujednání se všemi odběrateli, ale nedoložila žádná ujednání s dodavateli, tedy ani se společností RENTIOM, která jí měla v sledovaném zdaňovací období poskytnout předmětná plnění. K navázání obchodní spolupráce žalobce se společností KOVOBUD došlo z popudu zplnomocněného zástupce společnosti KOVOBUD pana Chrastiny a žalobce na základě tohoto kontaktu společnosti uzavřel rámcovou smlouvu o dočasném přidělování zaměstnanců, aniž by si ověřil, zda je společnost KOVOBUD personální agenturou a zda disponuje potřebnými oprávněními. Chybějící daň byla detekována u přímého dodavatele žalobce společností KOVOBUD,

kteřá podala přiznání k DPH za posuzované zdaňovací období, v němž vykázala minimální daňovou povinnost, kde deklarovala poskytnutí služby žalobci a současně přijetí služby od společnosti RENTIOM. U společnosti KOVOBUD byla za zdaňovací období listopad 2016 vedena daňová kontrola, v jejímž průběhu byly předloženy daňové doklady, evidence pro účely DPH a další listinné doklady, ale následně se stala společnost nekontaktní a na výzvu k prokázání skutečností nereagovala. Nevyjádřila se ani k výsledku kontrolního zjištění. V souladu se závěry uvedenými ve zprávě o daňové kontrole, jí byla doměřena daň, kterou neuhradila. Žalobce jako následný článek řetězce uplatnil nárok na odpočet daně na vstupu z poskytnutého plnění této společnosti. V předmětném obchodním řetězci došlo k narušení neutrality daně. Chybějící daň byla identifikována také u subdodavatele společnosti KOVOBUD, tj. u společnosti RENTIOM. Správce daně dospěl k závěru o účelovém vytvoření řetězce společností, v rámci kterého měla být poskytnuta služba, aniž by byla odvedena daň na výstupu již u prvního zjištěného článku řetězce, tj. společnosti RENTIOM. Ta sice podala za předmětné zdaňovací období kontrolní hlášení a daňové přiznání, ve kterém vykázala pouze daň na výstupu ve prospěch společnosti KOVOBUD, ale svou daňovou povinnost nesplnila. Správce daně dospěl k závěru, že společnosti RENTIOM byla článkem řetězce v pozici missing tradera a že žalobce byl součástí řetězce, v rámci kterého měl přijmout předmětná plnění od dodavatele KOVOBUD a podílet se na vytvoření dojmu legálně poskytnutých služeb, tj. přidělení zaměstnanců. Existenci objektivních nestandardních okolností vyjádřil správce daně ve Zprávě o daňové kontrole (dále jen „ZDK“), a to na straně 3-9 pod body 1-14. Dne 8. 8. 2018 byl žalobce seznámen s výsledkem kontrolních zjištění (protokol č. j. X). Následně se žalobce k tomuto sdělení vyjádřil podáním ze dne 24. 8. 2018. K obsahu vyjádření žalobce se správce daně vyjádřil v rámci ZDK. Zpráva o daňové kontrole byla s žalobcem projednána dne 5. 10. 2018. Následně vydal správce daně platební výměr ze dne 15. 10. 2018, č. j. X, jímž žalobci doměřil daň za kontrolované zdaňovací období. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání. V průběhu odvolacího řízení byl žalobce žalovaným seznámen se zjištěnými skutečnostmi a doplněným právním názorem a vyzván k vyjádření se v rámci odvolacího řízení, a to písemností ze dne 12. 11. 2019, č. j. X. Žalobce se vyjádřil podáním doručeným žalovanému dne 27. 11. 2019. O odvolání žalobce bylo rozhodnuto napadeným rozhodnutím žalovaného.

15. V prvním žalobním bodě žalobce namítl nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, které označil za chaotické, neboť žalovaný přechází z konstatování skutkového stavu nebo skutkových zjištění do právního hodnocení a naopak, aniž by mezi těmito dvěma rovinami existovala jasná hranice. Krajský soud tento názor žalobce nesdílí, když má naopak napadené rozhodnutí za srozumitelné, přehledné, systematicky členěné a plně přezkoumatelné.
16. Žalovaný poměrně obsáhlé odůvodnění (27 stran) za účelem jeho přehlednosti strukturoval do celkem IV částí, přičemž nejobsáhlejší z nich (část IV.) je dále strukturována nejprve do tří kroků vědomostního testu a poté do vypořádání jednotlivých odvolacích námitek. Po obsahové stránce je v rozhodnutí podle názoru soudu rovněž zachována logická kontinuita, kdy žalovaný od obecných skutečností (shrnutí skutkového stavu a odvolací důvody) přechází k představení právního základu posuzované věci, jenž vysvětluje v obecné rovině podstatu principu podvodu na DPH a podmínek účasti na něm se zdůrazněním rozsáhlé judikatury SDEU a NSS. Po přiblížení stěžejní problematiky

posuzované věci v obecné rovině přistoupil žalovaný k aplikaci takto pojatého právního základu na konkrétní skutkový stav posuzované věci žalobce (body 35 a následující), aby se následně v závěru vypořádal s konkrétními odvolacími námitkami žalobce (body 81 a následující).

17. S žalobcem lze souhlasit v tom, že žalovaný v napadeném rozhodnutí z konstatování skutkového stavu většinou přechází do právního hodnocení. Krajský soud však neshledal, že by tím žalovaný přivodil nepřezkoumatelnost rozhodnutí nebo jeho nesrozumitelnost. V obecné rovině lze konstatovat, že pro většinu rozhodnutí žalovaného, jak jsou krajskému soudu známy z rozsáhlé vlastní úřední činnosti, je tato forma konstrukce odvolacího rozhodnutí zcela typická a běžně používaná. Nutno podotknout, že při rozsáhlém vyhodnocování mnoha skutkových zjištění a zákonem či judikaturou požadovaných kritérií se zvolená forma vypracování rozhodnutí jeví zcela příležitou a napomáhající jeho přehlednosti a srozumitelnosti. Výtky žalobce směřující v této souvislosti ke srozumitelnosti odůvodnění (ve vztahu k jednotlivým krokům vědomostního testu – str. 5 žaloby) jsou natolik obecné, že se s nimi soud nemohl nijak konkrétně vypořádat.
18. Na základě shora uvedeného krajský soud první žalobní tvrzení důvodným neshledal. Pro úplnost soud podotýká k žalobcem zmiňovaným bodům 12, 16, 17 napadeného rozhodnutí, že žalobce citovanou textací jednotlivých bodů vytrhuje z kontextu odůvodnění rozhodnutí a následně jejich izolovaný obsah zpochybňuje. Soud zdůrazňuje, že obsah správního rozhodnutí je nezbytné posuzovat v jeho celku a jednotlivé pasáže odůvodnění v jejich vzájemnostech a vnitřní souslednosti. Přezkum uměle izolovaných částí rozhodnutí nemůže vést ke správnému vyhodnocení úvah správního orgánu a posouzení přijatých závěrů. Soud proto nemá, co by k žalobcem citovaným výňatkům v rámci soudního přezkumu uvedl. Obdobně nelze příležitostně reagovat ani na citaci z bodů 39, 42 a 45 napadeného rozhodnutí (str. 3-5 žaloby), jejichž obsah je však žalobcem opakovaně napaden v dalším žalobním tvrzení, s čímž se soud vypořádá níže.
19. V druhém žalobním bodě žalobce brojí proti žalovaným vymezeným nestandardním okolnostem tak, že zpochybňuje v jednotlivostech body 44-58 napadeného rozhodnutí. Jako nestandardnosti byly žalovaným označeny následující skutečnosti: společnost RENTIOM vznikla jako tzv. ready – made společnost a v rozhodné době byl jejím jednatelem občan Ukrajiny, jednatelem společnosti KOVOBUD byl občan Bulharska, obě společnosti měly virtuální sídla. RENTIOM nikdy nevložil do sbírky listin obchodního rejstříku žádnou účetní závěrku, KOVOBUD tak nečinil od r. 2012. Obě společnosti byly označeny za nespolehlivé plátce daně, RENTIOM v r. 2017 a KOVOBUD v r. 2018. Společnost RENTIOM je dlouhodobě nekontaktní, společnost KOVOBUD se stala nekontaktní v průběhu daňové kontroly. Obě společnosti neplní povinnosti vůči daňové správě, spolupráce žalobce s firmou KOVOBUD byla sjednána prostřednictvím PhDr. L. C., jednajícího na základě plné moci jednatele firmy KOVOBUD, který odmítl ve věci vypovídat. K výsledku jednatele společnosti KOVOBUD R. C. nedošlo z důvodu jeho vážného zdravotního stavu. V průběhu daňové kontroly bylo v důsledku ukončení dodavatelsko- odběratelského vztahu žalobce a společnosti KOVOBUD správci daně znemožněno vyslechnout přidělené pracovníky (v podrobnostech body 44 – 56 napadeného rozhodnutí).

17. Krajský soud předně zdůrazňuje, že žalobce v podané žalobě argumentaci žalovaného uvedenou v bodech 44 – 58 napadeného rozhodnutí co do skutkových zjištění žádným nosným způsobem nerozporoval, toliko opakovaně namítal, že tyto okolnosti mu nelze přičítat k tíži. Krajský soud má za to, že okolnosti vyjádřené v označených bodech napadeného rozhodnutí a závěry z nich učiněné nejsou správními orgány kladeny žalobci k tíži, ale představují ve své vzájemnosti a v kontextu s dalšími zjištěními k subjektu dodavatele ucelený informativní rámec, který spolu s dalšími objektivními okolnostmi vede k důvodné domněnce o existenci daňového podvodu. Takto ostatně žalovaný vymezené nestandardnosti koncipoval (zejména bod 57 napadeného rozhodnutí). Krajský soud má rovněž za to, že skutkovými zjištěními a jejich hodnocením v bodech 35 – 58 žalovaný prokázal existenci daňového podvodu i účast žalobce v podvodném řetězci. Naplnil tak kritéria vyjádřená např. v rozsudku NSS ze dne 15. 2. 2017, č. j. 1 Afs 53/2016-55.
18. Krajský soud podotýká, že nepovažuje za efektivní vyhodnocovat každý z žalobou napadených bodů rozhodnutí zvlášť, jak to činí žalobce v podané žalobě, když má za to, že komplexní vyjádření k této části napadeného rozhodnutí je s přihlédnutím k obsahu žalobních tvrzení zcela dostačující. Uvedenou argumentací má proto krajský soud žalobní bod 2) za vypořádaný.
19. Závěrem krajský soud shrnuje, že tuto část napadeného rozhodnutí a závěry, které v ní žalovaný učinil (zejm. body 57 a 58 napadeného rozhodnutí) plně aprobejuje z důvodů již uvedených (namítané skutečnosti jsou objektivně podložené a tvoří informativní rámec případu), přičemž nepovažuje za přínosné opakovat argumentaci a závěry žalovaného zde uvedené, s nimiž se ztotožnil, což bude blíže rozvedeno v následujícím textu rozsudku. S ohledem na stávající judikaturu (srov. např. rozsudek NSS ze dne 31. 5. 2018 č. j. 1 As 175/2017-33) není úkolem soudu, aby do nekonečna rekapituloval odpovědi, jichž se účastníkům dostalo ve správním řízení.
20. V další části žaloby (žalobní bod 3)) žalobce brojí proti vymezení objektivních okolností žalovaným, tj. konkrétně proti obsahu bodů 60 – 69 napadeného rozhodnutí.
21. V bodech 60 – 63 napadeného rozhodnutí žalovaný vymezuje objektivní okolnosti ve smyslu judikatury SDEU, na základě kterých se lze domnívat, že žalobce mohl a měl vědět, že se účastní podvodného jednání, a to v souvislosti s navázáním obchodní spolupráce s firmou KOVOBUD a s obsahem rámcové smlouvy, kterou s ní uzavřel dne 27. 6. 2016. Obsahem správních spisů má krajský soud za prokázané, že označená část napadeného rozhodnutí vychází z obsahu ZDK (str. 3 – 4) a důkazně je podložena vyjádřením žalobce před správcem daně u ústního jednání dne 24. 5. 2017, interní směrnicí žalobce pro výběr a hodnocení dodavatelů a textem rámcové smlouvy.
22. V bodech 64 – 67 napadeného rozhodnutí žalovaný popisuje objektivní okolnosti vztahující se k porušení pracovně právních a dalších předpisů žalobcem. Především je nutno zdůraznit, že žalobce v žalobním tvrzení závěry žalovaného zde učiněné v podstatě nezpochybňuje, toliko umenšuje jejich význam pro celkové hodnocení svého povědomí o možné účasti na podvodném jednání. Žalobce výslovně uvádí, že i kdyby se nechoval jako

řádný hospodář, i kdyby nedodržel všechny sjednané smluvní povinnosti, i kdyby porušil zákoník práce, nelze z toho činit závěry, že měl vědomost o své účasti na podvodném jednání. Jinými slovy, žalobce svými opakovanými „i kdyby“ v podstatě připouští možnost takového svého chování, ale tento fakt nepovažuje za relevantní pro vědomost o své účasti na podvodu. Krajský soud se s tímto názorem žalobce neztotožňuje, když má v této souvislosti za velmi přiléhavé úvahy správních orgánů obou stupňů vycházející z existence smluvního vztahu žalobce s jiným dodavatelem (Agentura Hadr), u něhož byly smluvní vztahy nastaveny zcela standardně a naprosto bezproblémově byly také dodržovány, přičemž tento dodavatel poskytoval žalobci obdobné služby jako firma KOVOBUD. Tato skutečnost jednak umožnila správním orgánům porovnání obou těchto smluvních vztahů a jednak napovídá o žalobcově plné vědomosti toho, jak má takový smluvní vztah, jehož předmětem je shodný druh plnění, vypadat, včetně obsahu rámcové smlouvy, neboť spolupráce žalobce s Agenturou Hadr započala dříve. Také závěry žalovaného učiněné v bodě 68, jimiž vyhodnotil okolnosti náhlého ukončení spolupráce žalobce s firmou KOVOBUD shledal krajský soud zejm. v kontextu probíhající daňové kontroly jako logické a racionální. Tím, že ukončení dodavatelsko-odběratelského vztahu proběhlo v rozporu s obsahem rámcové smlouvy, má soud označení tohoto postupu jako účelového za zcela opodstatněné. Závěry žalovaného proto nelze označit za spekulativní, ani nepodpřené zjištěným skutkovým stavem.

23. Také pro tuto část napadeného rozhodnutí platí, že krajský soud se se závěry žalovaného ohledně specifikace objektivních okolností a jejich vyhodnocení, které byly shrnuty v bodě 69 napadeného rozhodnutí, plně ztotožnil a žalobní tvrzení shledal nedůvodným.
24. Ve čtvrtém žalobním bodě žalobce brojí proti vyhodnocení žalobcem přijatých opatření, které žalovaný učinil v bodech 71 – 77 napadeného rozhodnutí. Žalobce pouze namítl, že žalovaný chaoticky zaměňuje druhý a třetí krok tzv. vědomostního testu.
25. Krajský soud předně uvádí, že takto formulovaná žalobní námitka je tak kusá a obecná, že je na samé hranici přezkoumatelnosti. Krajský soud na ni v podstatě nemůže zareagovat jinak než obecným tvrzením, zvláště, když žalobce ani nespecifikoval, v čem konkrétně záměnu druhého a třetího kroku vědomostního testu spatřuje.
26. Soud podotýká, že není oprávněn ani povinen vyhledávat v odůvodnění napadeného rozhodnutí pasáže, které by snad tomuto vymezení mohly odpovídat. Je třeba zdůraznit, že správní řízení soudní je ovládáno dispoziční zásadou a obsah žalobního tvrzení je ve výhradní dispozici žalobce. Soud nemůže činit kroky, jimiž by tento dispoziční princip porušoval, protože by se tím současně dopouštěl také porušení zásady rovnosti účastníků řízení.
27. Z obecného hlediska lze podle názoru soudu připustit prolínání roviny druhého a třetího kroku vědomostního testu, neboť na sebe svou povahou logicky musí navazovat. Jako vodítko svého hodnocení vzal žalovaný dodavatelsko- odběratelské vztahy žalobce s jeho druhým dodavatelem společností Agentura Hadr, kdy vzhledem k bezproblémové spolupráci těchto dvou subjektů včetně bezchybné rámcové smlouvy je odůvodněn také úsudek žalovaného, že žalobci musely být veškeré nestandardnosti smluvního vztahu s firmou KOVOBUD zřejmé, z čehož proto plyne, že žalobce nebyl dostatečně obezřetný.

Žalovaný rovněž zdůraznil skutečnost, že žalobce při výběru a hodnocení dodavatele KOVOBUD nedodržel ani svou vlastní interní směrnici pro výběr dodavatelů. Závěrem pak žalovaný zcela správně poukázal na dlouholeté zkušenosti žalobce v oblasti dočasného přidělování zaměstnanců a s ohledem na judikaturu NSS (bod 74 napadeného rozhodnutí) a také SDEU (bod 78 napadeného rozhodnutí) zcela správně zdůraznil, že prošetřovaná transakce spadá do sféry, kterou žalobce využívá dlouhodobě a která je regulovaná zákonem, a proto bylo jeho jednání neobezřetné a neopatrné. Krajský soud také v tomto směru vyhodnocení žalovaného v plném rozsahu aprobejuje a nemá s ohledem na žalobní tvrzení více, co by k němu uvedl.

25. V další části žalobního tvrzení (žalobní bod 5) žalobce zopakoval obsah svého podání ze dne 26. 11. 2019, adresovaného žalovanému, aniž by k jeho obsahu cokoliv doplnil. Žalovaný se s těmito námitkami vypořádal již v napadeném rozhodnutí v bodech 87 – 90 a 81, žalobce však v žalobním tvrzení vypořádání provedené žalovaným žádným způsobem nerozporoval a proti této části napadeného rozhodnutí nijak konkrétně nebrojil. Krajský soud proto nemá, co by k věci více uvedl.
26. Krajský soud na závěr s odkazem na výše uvedené vypořádání žalobních bodů shrnuje, že na základě obsahu správních spisů, zejména ZDK a odůvodnění napadeného rozhodnutí dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí je věcně správné, srozumitelné a přezkoumatelné. Závěry správních orgánů obou stupňů jsou řádně podloženy výsledky rozsáhlého dokazování a ob stojí v kontextu stávající judikatury správních soudů i SDEU k problematice daňových podvodů.
27. Na základě těchto závěrů proto krajský soud neshledal důvod k doplnění dokazování o důkazy svědeckými výpověďmi, které žalobce navrhl na str. 28 žaloby, když má za to, že zjištěný skutkový stav žádné doplnění nevyžaduje. Stejný návrh žalobce učinil také žalovanému ve vyjádření ze dne 26. 11. 2019 a žalovaný se s důvody nevyhovění návrhu na provedení těchto důkazů vypořádal v bodech 90 – 92 napadeného rozhodnutí.
28. Obsah žalobcem podaných replik ve většině tvrzení obšírně opakuje základní žalobní argumentaci uvedenou v již dosti obsáhlé žalobě, kterou soud považuje za vypořádanou svou argumentací k jednotlivým žalobním bodům.
29. Námitku neprovedení důkazů navržených žalobcem v podání adresovaném žalovanému dne 26. 11. 2019 krajský soud považuje za opožděný žalobní bod, který byl poprvé žalobcem vznesen až po uplynutí zákonné lhůty pro podání žaloby (§ 71 odst. 2 s. ř. s.). Dle dlouhodobé konstantní judikatury správních soudů lze nové žalobní body doplnit jen ve lhůtě k podání žaloby, která má prekluzivní charakter, takže její zmeškání nelze prominout (§72 odst. 4 s. ř. s.). K dodatečně uplatněným žalobním tvrzením proto soud nepřihlíží (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 10. 3. 1999, sp. zn. I. ÚS 164/97). Pokud žalobce v této souvislosti poukazuje na svůj požadavek výsledku svědků vznesený v čl. VI., písm. f) žaloby, pak soud uvádí, že tato část žaloby obsahuje důkazní návrhy, které by měl podle žalobce provést soud. Krajský soud se s nimi také takto vypořádal v odstavci 27 tohoto rozsudku. Z označeného textu žaloby nelze v žádném případě dovodit, že je žalobním tvrzením proti procesnímu postupu žalovaného k důkaznímu návrhu žalobce učiněnému v odvolacím řízení.

30. V replice doručené krajskému soudu dne 28. 4. 2020 žalobce namítl nedostatečné prokázání realizace plnění mezi firmami KOVOBUD a RENTIOM, což však bylo rovněž shledáno opožděným žalobním tvrzením, pro něž platí shodně argumentace uvedená v předchozím odstavci tohoto rozsudku.
31. Pro úplnost soud v reakci na obsah žalobcovy repliky z 28. 4. 2020 soud doplňuje, že k důvodům neobezřetnosti žalobce, spočívajícím v tom, že neověřil, zda má společnost KOVOBUD status personální agentury, se žalovaný vyjádřil na několika místech napadeného rozhodnutí (viz. např. v souhrnu body 69, 78, 79) a soud se s jeho závěry ztotožnil (odstavec 22, 23 tohoto rozsudku).
32. Na základě veškeré shora uvedené argumentace krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl (§78 odst. 7 s. ř. s.). Ve věci bylo rozhodnuto bez jednání v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s.
33. O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., když procesně úspěšnému žalovanému vzniklo právo na náhradu nákladů řízení, avšak dle obsahu soudního spisu jeho náklady nepřekročily běžnou úřední činnost.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 12. srpna 2021

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu